పరువు

ఆకాశం నల్ల ముసుగు వేసుకుంది. వర్షం కుండపోతగా కురుస్తోంది ధరిత్రి రోదిస్తోందా అన్నట్టు! చలిగాలులు శూలాల్లా ఎగిరిపడుతుంటే చెట్లూ చేమలూ విరిగిపడుతున్నాయ్. ఆకాశం ముక్కలవుతూన్నట్లు, ఉరుములు, మెరుపులూ ప్రకృతి విలయతాండవం చేస్తున్నట్లు వికృతంగా ఉంది. తడికె అడ్డంగావున్నా వాననీళ్ళు సరాసరి గుడిసెలోకొచ్చేసి ఒండుకున్న వంటనీ, పడు కున్న బట్టల్నీ నీటిమయం చేస్తున్నాయి. ప్రమిదలోని ఆముదపు దీపం ఆరి పోకుండా జాగ్రత్తచేస్తూ, నర్సింలు రాకకోసం ఎదురుచూస్తూ, బిక్కు బిక్కు మంటూ పక్కగా ఒదిగి కూర్చుంది రాములమ్మ. కాస్సేపటికి ప్రకృతి శాంతించింది. మిణుకు మిణుకుమంటూ అక్కడా అక్కడా మొలిచిన నక్ష త్రాలు కాస్త వెలుగునిచ్చాయి.

మెల్లగా తలుపు చప్పుడయింది. గబుక్కున వెళ్ళి తలుపు తీసింది రాములమ్మ. ఒక అంగలో లోపలికొచ్చి, తలుపు గడియేసిన అతన్ని చూసి బిత్తరపోయింది. వెంటనే భయంతో గజగజ వణికిపోయింది.

"చలేత్తున్నదా, అట్టా ఒణికిపోతున్నావ్? దా.... నా గుండెల్లో యేడితో నీ సలి పోగొడతాను." నవ్వుతూ తూలుతూ మీది మీదికి వస్తున్నాడు జోగులు.

రాములమ్మ గొంతు తడారిపోయింది. భయం ఉండలా చుట్టుకుపోయి గొంతుకడ్డం పడ్డట్టయి మాట రావడం లేదు. పిరికితనం బలాన్ని లాగిపారే సిందేమో, దీనంగా కన్నీళ్ళు చెంపలమీదుగా జారుతున్నాయ్.

"రాయే నా రవ్వలబ్బడూ, ఇయ్యాల ఈ ఎదవ్వాన ఒదుల్తాదనుకోలేదు. నా అదృష్టం బాగుండి వానా ఎలిసింది, నర్సింలూ రాలేదు." ఒక్కదూకులో వచ్చి రాములమ్మని చుట్టేశాడు.

ఇనుపకడ్డీలాంటి చేతుల్లో చేపపిల్లలా గిజగిజ తన్నుకుంది. రాములమ్మ. కాళ్ళతో తన్నింది, వేళ్ళతో పొడిచింది. గోళ్ళతో రక్కింది. లాభం లేక పోయింది. హనుమంతుడి ముందు గుప్పిగంతుల్లా అయింది. అన్నీ భరించి తన తృష్ణ తీర్చుకున్నాడు జోగులు. అచేతనంగా పడుంది రాములమ్మ. వెళ్ళి పోవడానికి గడియ తీశాడు జోగులు.

ఎదురుగా నర్సింలు - నర్సింహావతారంతో ఉగ్రమూర్తిలా నుంచున్నాడు. పది నిమిషాల క్రితం సింహబలుడిగా స్వైర విహారం చేసిన జోగులు, పులిలా రాములమ్మని కబళించిన జోగులు, ఇప్పుడు పాపభారంతో నర్సింలు ఎదుట పిల్లిలా అయిపోయాడు. పారిపోవడానికి కాళ్ళాడటం లేదు....జుట్టు పట్టుకుని జోగులు తలని గోడకేసి కొట్టాడు నర్సింలు తల బద్దలయిందేమో, రక్తం కాలువలు కట్టింది. ఆ చెంపా, ఈ చెంపా ఛెళ్ళుమనిపించాడు. వాడు పెట్టిన గావు కేకలకి వాడంతా లేచొచ్చింది. జరిగింది తెలుసుకుని జోగులుకి తగిన శాస్తయిందని సంతోషించారు. నర్సింలు కొడుతూనే వున్నాడు ఈ వినోదం చూసి ఆనందిస్తూన్న జనంలోంచి ఒక పెద్దమనిషి ముందుకొచ్చి నర్సింలు చెయ్యి పట్టుకుని ఆపడంతో ఘట్టం పూర్తయింది.

"వాడు ఛస్తే నువ్వు జైలు కెళ్ళవలసి వస్తుంది. అప్పుడు నీ భార్యకి తిప్పలు మరీ ఎక్కువయితయి. వీణ్ణి పోలీసులకి ఇచ్చొస్తా. నువ్వు రాములమ్మని చూసుకో" అంటూ ఆ పెద్దమనిషి జోగుల్ని పోలీసులకు అప్పగించాడు. నర్సింలు కన్నీళ్ళతో స్పృహలేక పడున్న భార్య శరీరాన్ని కడగసాగాడు.

చీకట్లను చెండాడుతూ దినకరుడు పరుగు పరుగున వస్తున్నాడు. రాములమ్మ మెల్లగా కళ్ళు తెరిచింది. ఏడుస్తూన్న నర్సింలు కేసి జాలిగా చూసింది.

"ఏడుస్తున్నావా, మావా? ఇంకా ఈ పాపిట్టిదాన్ని ఏలుకుంటావా?" అడిగింది.

"రాములూ, ఏందా మాటలు? ఎందుకేలుకోను? నీ తప్పు ఏమన్నా వుందా ఇందులో? దొంగసచ్చినోడు చేసిన నేరానికి నీకు నిచ్చవేత్తే ఏం నాయం?" రాములమ్మ కళ్ళు తుడుస్తూ అన్నాడు నర్సింలు.

"అయినా లోకం సెడిపోయినదాన్ననే అంటుంది. నావల్ల నీకు సెడ్డ పేరొత్తంది. ఇంతకన్నా నాను సచ్చినా బాగుండేది." వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది రాములమ్మ.

ఆమె నేట్లా ఓదార్చాలో తెలీక గుండెలకదుముకొని పట్టుకున్నాడు నర్సింలు. ఆ క్షణంలో అతనికి లోకంమీద తెగకోపం వచ్చేసింది. బలవంతుడి ముందు బలహీనుడు ఓడిపోవడం నేరమవుతుందా? ఒంటరిగా నిస్సహాయురాలైన ఆడది పురుషుడి కామాగ్నికి బలైపోవడం ఆమె నేరమవుతుందా? దహించే శక్తిగల బడబాగ్ని వేగంతో ముంచుకొస్తుంటే మాడి మసైపోయిన సమిధలది నేరమవుతుందా? ఇదేం న్యాయం? ఇదేం సంస్కృతి? ఆలోచనలతో నర్సింలు బుర్ర వేడెక్కిపోతోంది.

రాములమ్మ మనస్సు ఎటో పోతోంది. సరిగ్గా ఆరు నెలల క్రితం తను పనిచేసే వారింటి కోడలు శిరీష సంగతి గుర్తుకొస్తుంది. కళ్ళుబైర్లు కమ్మాయి. ముసురుతున్న ఆలోచనలు ఆపలేక అలిసిపోయి కళ్ళు మూసుకుంది రాములమ్మ. జరిగినది కళ్ళముందు రీళ్ళలా కనబడసాగింది.

ఆ రోజు సాయంత్రం ఆరుగంటలకి కళాభవన్‌లో శిరీష వేసిన పెయింటింగుల ప్రదర్శన జరగబోతుంది. విద్యాశాఖమంత్రి ప్రదర్శనకి ప్రారంభోత్సవం చేస్తారు. ఇంటిల్లిపాదీ తయారయ్యారు కార్యక్రమానికి.

"రాములూ, నువ్వూ రావే చూద్దువుగాని, నా బొమ్మలన్నీ పెడతా రక్కడ, అంది శిరీషమ్మ.

"నా - నా - నాకేం తెలుస్తదమ్మా! మడుసులు మొకాలైతే గుర్తుబడతా కాని సెట్టూ, సేమలూ, పూలు, కొండలూ, ఇయ్యి నాకు మంచిగనిపించవు. ఆటిని సూడాలంటే అచ్చంగ ఆటికాడికేబోయి నీళ్ళలో ఆడుకొని పూలు గిట్ట కోసుకొని, సెట్లకిందనే కూసోవచ్చు" అంది నవ్వుతూ.

శిరీషమ్మ పకా పకా నవ్వింది. ఆ నవ్వులోని నాదం పాటలా అనిపించింది తనకి. నవ్వుతున్నప్పుడు సొట్టలుపడే ఆమె బుగ్గలూ, చక్రాల్లా గుండ్రంగా తిరిగే ఆమె కళ్ళూ, అమె అందం వందరెట్లు పెరిగినట్లు అనిపించింది.

అలాగే రెప్పవాల్చకుండా ఆమె అందాన్ని చూస్తూ ఉండిపోయిన తనని చూసి "పోనీ, నీ బొమ్మ గీసియ్యమంటావా?" అంది ఆమె.

"చీ. పొండమ్మా" అంది తను సిగ్గుపడుతూ.

"రేపు వేస్తాలే నర్సింలుకి చూపించి 'ఫ్రేం' చేయించమను" అంది తలలో మల్లెచెండు తురుముకుంటూ. తను సిగ్గుతో కుంచించుకుపోయింది.

రఘుబాబు నల్లసూటూ, బూటూ వేసుకున్నారు. చిలకపచ్చ చీరకి ముదురు గులాబీరంగు పెద్దంచు పట్టుచీరలో, అదేరంగు జాకెట్టుతో రఘు బాబుగారి పక్కన నడుస్తుంటే చిలక గోరింకలని చూచినట్టే అనిపించింది తనకి. దట్టమైన నల్లటి జర పిరుదుల మీదుగా ఇటూ, అటూ ఊగుతుంటే హంసలా నడిచి వెడుతూన్న ఆమెకేసి కన్నార్పకుండా చూసింది తను. "కళ్ళు సెదిరే అందం" అనుకుని మురిసిపోయింది. ఆ రాత్రంతా శిరీషమ్మగారి మంచితనాన్ని, ఆమె అందాన్ని తలుచుకుంటూ గడిపిందితను. పైగా 'మర్నాడు తన బొమ్మ గీస్తానందిగా, ఆ మాట ఇప్పుడే మావతో సెప్పకూడదు. ఏకంగా బొమ్మ తీసుకొచ్చి సూపించాలి, అప్పుడు ఆ బొమ్మ సూసి మావ ఎట్టా ఇదై పోతాడో సూడాలి' అనుకుంటూ పలవరింతలాంటి ఆలోచనతో, కలత నిద్దర పోయింది తను.

తెల్లారిలేచి మావకి టిఫిన్ కట్టిచ్చి, తను పనికెళ్ళింది. ఇంటినిండా జనం, పోలీసులు, ఏం జరిగిందో తెలీక ఆశ్చర్యపోయింది తను. రఘు బాబుగారు పాలిపోయి వున్నారు. జ్వరం వచ్చిన మనిషిలా పెద్దమ్మగారు ఏడుస్తున్నారు. పెద్దయ్యగారు బాగానే తిరుగుతున్నారు. "మరి ఏం జరిగుంటుం దబ్బా? శిరీషమ్మగారి నడిగితే అసలు విషయం తెలుస్తుంది" అనుకుని "శిరీ షమ్మగారేరి? అని అడిగింది తను, అక్కడే నుంచున్న ఆనందబాబును చూసి.

"ఒదిన కనబడదం లేదు" అన్నాడు ఆతను ముక్తసరిగా.

తనేం విందో తనకే అర్థంకాలేదు. "కనబడకపోవడం ఏమిటి? అంటే?" అయోమయంగా అడిగింది. మళ్ళీ తనే, "కనబడకపోవడం ఏంటి బాబూ, అసలేం జరిగినాదీ?" అని.

"రాత్రి ఫంక్షనయ్యాక, అందరం చాలా సేపు టాక్సీకోసం నుంచున్నాం. ఎంతకీ టాక్సీ దొరకక పోవడంవల్ల బస్సుకోసం బస్టాండుకు నడవడం మొద లెట్టాం. అందరం ఫంక్షను గురించే మాట్లాడుకుంటూ నుంచున్నాం. బస్సు వచ్చింది. ఎక్కేశాం. బస్సు దూరం వచ్చేవరకూ ఎవరం గమనించలేదు వదిన బస్సు ఎక్కలేదని. బస్సంతా కలియజూశాక, బస్సునాపి, అందరం అక్కడ దిగిపోయి, ఆటో రిక్షా సహాయంతో బస్సుస్టాండుకు వెళ్ళాం. ఆమె అక్కడా లేదు. అదే ఆటోలో కళాభవన్ కెళ్ళాం. ఇంటికొచ్చాం. ఎక్కడా ఆమె కనిపించక పోలీసు రిపోర్టు ఇచ్చాం. ఇంతవరకూ ఇంకా ఏ సంగతీ తెలీదు."

ఆనంద్‌బాబు కళ్ళలో నీళ్ళునిండాయి. మరి మాట్లాడలేకపోయాడు. శిరీషమ్మ కనబడక పోవడమేమిటి? తన చెవులను తనే నమ్మలేకపోతోంది. దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది. కళ్ళొత్తుకుంటూ, అక్కడే నుంచుండి పోయింది తను.

కాస్సేపటికి పోలీసుల వ్యానొచ్చింది బిలబిలమంటూ పదిమంది పోలీసువాళ్ళు దిగారు అందులోంచి. అందరూ ఆత్రంగా అటుకేసి వెళ్ళారు. మోకాళ్ళకి తల ఆనించి, సీటుమీద ఏడుస్తూ కూర్చుంది శిరీష. చెదిరిన జుట్టు, చిరిగిన చీరా, పాలిపోయిన మొహం- ఆమెను చూడగానే కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి తనకి. "రా శిరీషా!" అంటూ చెయ్యిపట్టుకుని దింపారు రఘుబాబుగారు. నడవలేక తూలుతోంది ఆమె. తను మెల్లి మెల్లిగా నడిపించుకొచ్చి మంచమ్మీద పడుకో బెట్టింది. స్పృహలేనిదానిలా మంచం మీద వాలిపోయింది ఆమె. పోలీసులు చెప్పిన కథనం రెండు నిమిషాల్లో అంతా పాకిపోయింది. బస్సుకోసం అందరూ నిలుచున్నప్పుడు, ఎవరి మాటల్లో వారున్నారట. తను బస్సు ఎక్కేవారిలో ఆఖరుది. బస్సుకేసి నడుస్తుంటే ఎవరో వెనక నుంచి నోరుమూసి బలంగా వెనక్కి లాగేశారు ఎక్కనివ్వకుండా. బస్సు కదిలిపోయింది. తను వాళ్ళ చేతుల్లో చిక్కుకుపోయింది. వాళ్ళు తనని తీసుకెళ్ళి టాక్సీలో పడేసి టాంకుబండు మెట్లకింద పడేసి, ఒక్కొక్కరే బలాత్కరించారు. ఎంతపోరాడినా ఆ నలుగురి చేతుల్లో తను నలిగిపోయింది. తరువాత వాళ్ళు ఎటు వెళ్ళిపోయారో తనకి తెలీదు. ఇదీ ఆమె పోలీసులకిచ్చిన స్టేట్‌మెంటు.

ఆ తరువాత పోలీసు రిపోర్టు రాగానే, పోలీసులు నలుమూలలా గాలిస్తూ, స్పృహలేకుండా పడున్న ఈమెను ఆస్పత్రిలో చేర్పించారు. తెల్లవారుజామున స్పృహ వచ్చింది. 'మీకోసం అడుగుతూ వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది. అక్కడ వుండనని గోలపెడుతుంటే, ఆమెను ఆస్పత్రినుంచి ఇక్కడికి తీసుకొచ్చాం' అని చెప్పాడు పోలీసు ఇనస్పెక్టరు. వాళ్ళ బాధ్యత తీరిపోయినట్లు, ఇంక అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయారు పోలీసులు. అంతవరకూ మనిషి ఏమైపోయిందో తెలీక, ప్రాణంతో వుందో లేదో తెలీక ఏడుస్తున్న ఇంటిల్లిపాదీ ఇదంతా విన్నాక ఆదోలా అయిపోయారు. అంతవరకూ అక్కడ గుమిగూడిన ఆడా, మగా అంతా ఒక్కొక్కరే మెల్లగా జారుకున్నారు.

భర్తకోసం తహ తహలాడిపోతూన్న శిరీష లోపలికి రాగానే అతని కాళ్ళమీద పడి గుండె బద్దలయ్యేలా ఏడ్చింది. ఆమెనెలా ఊరడించాలో తెలీని వాడిలా, చలనంలేని మనిషిలా అయిపోయాడు రఘుబాబు.

"అమ్మా, వదినకు కాఫీ ఇవ్వమ్మా!" అన్నాడు ఆనందబాబు.

"ఇస్తాన్లే, ముందు వాళ్ళ వాళ్ళకి ఉత్తరం రాయమని చెప్పు అక్కయ్య తోటి, వెంటనే వచ్చి ఈవిడని తీసికెళ్ళిపొమ్మని" అంది అండాళమ్మ.

"అదేమిటమ్మా? వదినని పంపించేద్దామా? అంటే ఈ ఇంట్లో ఉండడానికి ఆమె పనికిరాదా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ఆనంద్‌బాబు.

"ఆవిడ ఈ ఇంట్లో ఉంటే ఇంత జరిగాక, ఇక నీ చెల్లెళ్ళకి పెళ్ళిళ్ళు కావు. బయట కుక్కలు ముట్టిన విస్తరి, ఇంట్లోకి తెచ్చిపెట్టుకుంటామా? అంగడిబొమ్మ ఇంటిమనిషెలా అవుతుంది?" రుసరుసలాడుతూ వెళ్ళిపోయింది ఆవిడ.

చిన్నవాడైనా ఆలోచనాపరుడు. ఆధునిక భావాలు గల ఆనంద్‌బాబు ఆవిడతో ఏకీభవించలేకపోయాడు.

"అన్నయ్యా, నీ ఉద్దేశ్యం యేమిటి?" అన్నాడు.

"అమ్మ మాటల్లో నిజం లేకపోలేదు" అన్నాడు తలవంచుకుని.

"ఇప్పుడెందుకు ఈ ప్రస్తావన? ముందు ఆవిడకి కాఫీ పొయ్యండి. వాళ్ళ వాళ్ళు వచ్చాక మాట్లాడుకోవచ్చు. రఘుబాబూ! వాళ్ళ నాన్నగారిని రమ్మనమని టెలిగ్రాం పంపించు" అన్నాడు సుందరరావు గారు, యజమానిలా తన తీర్పు యిస్తూ.

వీళ్ళ మాటలు వింటున్న శిరీష తల తిరిగిపోయింది.

"ఇదేనా వీళ్ళ సంస్కారం? ఇదేనా ఆడదానికి సంఘం కల్పించే రక్షణ? జరిగిన దానిలో తన తప్పేముంది? తనేమైనా వ్యభిచరించిందా? లేచిపోయిందా? తన శీలం కాపాడుకోవడం కోసం నలుగురు బలవంతులతో ఎంత యుద్ధం చేసింది తను. ఇదే ఘోరం అండాలమ్మగారికి జరిగితే? లేకపోతే ఆమె బిడ్డలకి జరిగితే? పాడయిపోయిన వస్తువుని బాగాలేదని తిరిగి వాపస్‌చేసినట్టు, పుట్టింటికి పంపించేస్తారుట! ఆడదంటే ఎంత చులకన? ఛీ, ఛీ. ఆడదాని బతుకు గాజు బొమ్మలాంటిది. పగిలిన బొమ్మ పనికిరాదంటూ అవతల పారేస్తారు. కన్న తండ్రినుంచి, కట్టుకున్న మొగుడి వరకూ ఇదొక పరాభవంగా, అవమానంగా భావిస్తారేగాని అబల ఆ స్థితిలో యేం చెయ్యగలుగుతుంది అని అనుకోరు. తోటి ఆడవాళ్ళు ఏదో కుళ్ళిపోయిన వస్తువునుచూసి అసహ్యించుకున్నట్లు అసహ్యించుకుంటారు. అంతేకాని, తామే ఆ పరిస్థితిలో వుంటే? అని ఒక్క నిమిషం కూడా ప్రశ్నించుకోరు. ఈ సంకుచిత భావాలతో కుళ్ళుతూన్నది సమాజం, కాని నాలాంటి వంచితులు కారు. పరువు పేరిట న్యాయాన్ని ఉరి కంబం ఎక్కించే ఈ సంఘం, సాంప్రదాయాల పేరిట నీతినే సజీవంగా

దహనం చేసే ఈ సంఘం నాకొద్దు. కొన్ని గంటల క్రితం నన్నూ, నా కీర్తినీ తెగ మెచ్చుకున్న వీళ్ళు ఇప్పుడు నేనేం చేశానని నన్ను తిరస్కరిస్తున్నారు? నాకు జరిగిన అన్యాయానికన్నా వారికి జరగబోయే అవమానాన్ని ఊహించుకుని నన్ను అసహ్యించుకునే వీళ్ళ మధ్య ఒక్క నిముషం కూడా వుండకూడదు. తనూ ఒక మనిషేనని, తనకీ మనసుందనీ, అది విరిగిన చోట తను ఒక్క క్షణం కూడా వుండలేనని, ఈ విశాల ప్రపంచంలో, తన హస్తకళా నైపుణ్యంతో ఎక్కడైనా బ్రతకగలననీ, ఈ సమాజానికి, వీళ్ళకి నిరూపించా' లని అనుకుంది. కానీ సాంప్రదాయం కోసం చచ్చిపోయే కుటుంబాలు, అలా పోతే మరీ కుళ్ళి కుళ్ళి యేడుస్తారనే ఆలోచనతో ఆ ప్రయత్నాన్ని విరమించు కుంటూ, వారి ప్రవర్తన చూసి, వారు చూపే విముఖత భరించలేక, పళ్ళుకోసే కత్తితో ప్రాణాలు తీసుకుంది శిరీష, తన భావాలన్నింటినీ కాగితంలో రాసి భర్త పాదాల ముందుంచుతూ.

మళ్ళీ జనం పోగయ్యారు. "పాపం, తనకి జరిగిన మానభంగం భరించ లేక ఆత్మహత్య చేసుకుంది" అంటూ ఆండాళమ్మగారితో సహా అందరూ అనడం చెవులారా విని, కన్నీరు పెట్టుకోవడం కొనవూపిరితో కళ్ళారా చూసి నవ్వుతూ కన్నుమూసింది శిరీష.

"శిరీషమ్మా!" అంటూ అరిచింది రాములమ్మ, జరిగిదంతా బుర్రలో మెదులుతుంటే.

"హూ....పిచ్చిదానా, ఆ యమ్మని తలుచుకొని బాధపడుతున్నావా? అళ్ళు పెద్దోళ్ళు. పరువూ, మరియాదా అంటూ పానాలు తీస్తారు. అళ్ళకి నాయం, సత్యం యియ్యి రుసించవు. నిన్నట్లా ఒదులుకోటానికి రఘు బాబుగారిలా సదువుకున్నోణ్ణిగాను నేను. మామూలు మనిషిని నేను. సాటి మనిషినిగాని, కట్టాన్ని అరదం చేసుకునే మనిషిని. నాకన్న బలవంతుడొచ్చి నన్ను నాలుగు తన్ని మక్కెలిరగదోడితే, అది ముందు వోడిపోవడం నా తప్పయితదా? నా దురదృష్టం అయితదికాని, అది కాదని వోడన్నా అంటే న్యాయశాస్త్రమే తిరిగి రాయించాల, నాయాల్ది." పళ్ళు పటపటా కొరుకుతూ ఆవేశంతో చెప్పుకుపోతున్న నర్సింలుకేసి కృతజ్ఞతతో చూసింది రాములమ్మ.

"మాంవా! నిన్న పుట్టక పుట్టినా, నీ బుద్ధి మాత్రం మా పెద్దది. పెద్దింటిలో పుట్టిన రఘుబాబుగారికి ఈ మాత్రం బుద్ధుంటే శిరీషమ్మ లచ్చ నంగా బతికుండేది, నా బొమ్మ గీసేది. ఇంకెన్ని బొమ్మలు గీసేదో కాని తానే గాజు బొమ్మలా బద్దలయిపోయింది పాపం! సిట్టూర్చింది" నర్సింలును గట్టిగా కౌగలించుకుంటూ అతని కౌగిలిలో ఒదిగిపోతూ రాములమ్మ. *